

Nadužívanie a zneužívanie slova „láska“ v Cirkvi ako duchovný kastračný nástroj proti katolíckej bojovnosti

Branislav Michalka

2. marca 2024 ✝ Cirkev ✝ Komentár

Pred nedávnom mi jeden známy opisoval svoju účasť na svätej omši, pri ktorej musel s utrpením počúvať homíliu veľmi moderného strihu. Dôstojný pán metal od ambonu „lásku“ všetkými smermi, a keď už bola kázeň približne „v polovici svojej cesty“, ako píše Dante, zazdalo sa môjmu známemu, že je tej „lásky“ akosi priveľa. Avšak voliac medzi spánkom alebo bdením, rozhodol sa pre to druhé, okoreniac tento stav z dôvodu udržania sa pri vedomí, rátaním počtu „lások“ v kázni.

Do konca kázne, ktorého sa v zdraví dočkal, napočítal 30 „lások“. Keďže započal s rátaním približne v polovici, a pred sčítaním bola frekvencia „lások“ rovnaká, ak nie väčšia, tak si dovoľil daný počet vynásobiť dvomi a dostal úctyhodné finálne číslo – 60.

Pokiaľ si pozrieme súčasný priemerný text kázne (ako ukážka nám poslúži najnovšia kázeň pápežského kazateľa Cantalamessu: <https://www.vaticannews.va/sk/vatikan/news/2024-02/prva-postna-kazen-kard-cantalamessu-ja-som-chlieb-zivota.html>, na ktorú som narazil na internete ako na prvú), tak pravdepodobne napočítame okolo 50 – 70 viet. Táto mala konkrétne 64, ak som počítal správne. Ale ani o niečo viac alebo menej nemení nič na skutočnosti, že počas kázne, ktorej bol účastný môj známy, sa takmer v každej vete vyskytlo obligátne slovo – láska.

Ilustračný obrázok, zdroj: picryl.com

Odhliadnuc od nechcených účinkov tohto nadužívania, medzi ktoré patrí dušu dokonale uspávajúca trivializácia každého pojmu, ktorá sa nutne dostaví aj pri takom slove ako „vražda“, alebo aj tej najvulgárnejšej nadávke, stojíme pred záhadou, aký má byť vlastne cieľ tohto nadmerného zalievania a kropenia duší touto voňavou ružovou duchovnou vodičkou?

Ako už bolo povedané, vzбудenie pozornosti to byť nemôže. Nadužívanie ju naopak paralyzuje. Rovnako môžeme vylúčiť reálny záujem na masovom pochopení skutočného kresťanského významu slova „láska“. Tomu odporuje všeobecné nadužívanie tohto slova na duchovnej pôde súčasnej Cirkvi, jeho používanie v

tých najrozriedenejších skupenstvách, slúžiace na opis, glorifikáciu a ospravedlnenie skutočností, ktoré sú v lepšom prípade kresťanstvu napohľad ľahostajné (ak je vôbec niečo také z duchovného hľadiska možné) alebo mu dokonca priamo odporujú. Slovo „láska“ sa už totiž v modernej Cirkvi používa aj na označenie zamlčievania pravdy pred bludármi, aj na sodomskú pohlavnú zvrátenosť, aj na banálnu pohlavnú príťažlivosť, kvôli ktorej je zničená rodina a dokonca aj na ochotu dať sa zaočkovať experimentálnymi vakcínami. A to je od skutočnej kresťanskej lásky, na míle vzdialené.

Učenie Cirkvi totiž, v rozpore s týmto nemastným-neslaným hrkútaním, jasne po stáročia hlásalo, že prejavom kresťanskej lásky je okrem odpustenia či trpezlivosti aj napomínanie hriešnikov, karhanie a exkomunikácia heretikov (skutočných, nie tých, čo popierajú klimatické zmeny a nezažili environmentálnu konverziu), trestanie zločincov, vylučovanie smilníkov, alebo aj „strasenie prachu z obuvi“, ktoré symbolizovalo ukončenie akéhokoľvek „sprevádzania“ a „dialógu“ s tými, ktorí ostali hluchí ku každému kresťanskému upozorneniu a argumentu.

Túto „lásku“ by sme však v moderných homíliách hľadali len veľmi pracne a namáhavo, a ktovie koľko by sme jej ešte vôbec našli. Naopak, hojne nachádzame „lásku“ povrchnú, pripomínajúcu omieľanie láskyplného verklíka, podobné tomu, ktoré do úmoru hrkotalo v pop-kultúre 60. rokov minulého storočia, v ére rokov 1966 – 1970, v ére hippies a sexuálnej revolúcie. Nachádzame lásku sentimentálnu a zženštilú, určenú pre dojaté a dojatie pilne vyhľadávajúce ženy, ktoré túžia Cirkev pretvoriť na svoj ufňukaný, nekonfliktný, všetko prijímajúci a so všetkým a všetkými sa objímajúci obraz. V tomto kontexte, v kontexte postupnej nadvlády ženských pocitov, nálad a očakávaní v Cirkvi je pochopiteľný aj proces „demaskulinizácie“, ktorý v Cirkvi presadzuje pápež František a jeho pomocníci. Práve sentimentálna zženštilosť totiž najlepšie súznie s programom všeobecnej morálnej a náboženskej bezkonfliktnosti. Ergo, niet lepších vykonávateľov tejto misie, ako tých, ktorým je takéto nazeranie vlastné a prirodzené. Preto nimi treba zaplaviť vedenie Cirkvi. Skrátka ju – demaskulinizovať.

Je to víťazstvo lásky romantickej, lásky, ktorá stavia cit nad rozum, nad doktrínu, nad poriadok a v tejto nerozlišujúcej, bahnitej a melasovitej brečke mieni utopiť všetko vyhranené, nezlúčiteľné, odmietajúce a vymedzujúce.

Ilustračný obrázok, zdroj: wikimedia commons

Tým sa dostávame k skutočnému cieľu nadužívania slova „láska“ v modernej Cirkvi. Je ním nielen potlačenie myšlienkového a doktrinálneho vyhranenia, ale predovšetkým akejkolvek ochoty za túto

nekompromisnú vyhranenosť bojovať. Je to nástroj duchovnej kastrácie mužského princípu v Cirkvi, princípu bojovnosti.

Sledujme starých svätcov, ale aj svätice, vedené kedysi dominantným mužným duchom katolíckej bojovnosti a duchom Cirkvi bojujúcej. Listy svätej Kataríny Sienskej, ktoré písala pápežovi do avignonského „zajatia“, sú dokladmi o tomto duchu, ktorému boli cudzie súčasné ufňukané ohľady, považujúce kritizovanie pápežov za záštiplný prejav svojvôle, namiesto toho, aby v ňom videli bojovné zaniehanie za Cirkev. Je to pochopiteľné, pretože táto bojovnosť odporuje všetkým inštinktom zženštilej a vo všetkom sa rozplývajúcej povahy.

Na doktríne takýmto sladkým dušiam pramálo záleží, pravej či nepravej. To, čo ich irituje a vyrušuje, je nutnosť presne vymedziť okruh od okraja po okraj, mimo tento okruh rozpoznať nepriateľa a vo vnútri tohto kruhu ho hľadať a očakávať. Konceptia svätého Augustína, ktorý opisuje existenciu Štátu Božieho, ako permanentný boj a konflikt počas celého behu dejín, ich desí. Chcú lásku, lásku, lásku...

Takú, akú svet dáva: nekonfliktnú, stierajúcu protiklady, upokojujúcu, hypnotizujúcu, syntetickú a spájajúcu. Avšak Syn Boží prišiel nie preto na svet, aby priniesol pokoj, ale aby priniesol meč! (porov. Mt 10,34).

Ilustračný obrázok, zdroj: picryl.com

Tí čo volajú po tzv. láske, tí čo ju zaplietajú do tých najkrkolomnejších súvislostí a ohľadov, ktorí ňou venčia a ovíjajú tie najodpornejšie zvrátenosti, túžia zničiť katolícku bojovnosť. Dúfajú, že takzvaní „netolerantní“ už nikdy nevstanú z popola, aby postavili hradby, spálili mosty a vztýčili zástavu Krista Kráľa.

Dúfajú, že keď budú neustále opakovať slovo „lásku“, pričom majú na mysli len ustráchanú bezkonfliktnosť a nie pravú kresťanskú lásku, ktorá sa predovšetkým bojí Boha a jeho súdu, miluje Syna Božieho za Jeho spásnu obeť a Matku Božiu za jej poslušnosť voči Bohu a z ktorej sa rodia skutočné dobré skutky, korunované vernosťou Božiemu Zjaveniu, Pravde a Pravej Viere, dúfajú, že potom už katolícka bojovnosť

nikdy nepovstane. Bude spať zasypaná pod horou sentimentálnych fráz a poklonkovať všetkým mysliteľným bludom. Dúfajú, že keď tých, ktorí sa pri ich láskyplnej verbálnej prietrži znechutene odvracajú, nazvú „nenávisťnými“ a „pyšnými“, tak v nich vzbudia zahanbenie a škrupulantský strach z toho, že sa prehrešujú voči skutočnej kresťanskej láske.

My sa však nebojíme. Keď otvoríme knihy svätého Augustína, svätého Bernarda z Clairvaux, svätého Petra Damianiho, svätého Ignáca z Loyoly, svätého Jána Kapistránskeho, svätej Kataríny Sienskej, keď budeme čítať o živote svätej Jany z Arku, ctihodného Marka z Aviana, alebo Abrahama a Sancta Clara, alebo vrúcnych literárnych apologétov katolicizmu, ktorých zrodili posledné dve storočia: Léona Bloya, Ernesta Hella, Hilaira Bellocu, Evelynu Waughu a ďalších, nájdeme v nich ducha odlišného, ducha katolíckeho boja a konfliktu so svetom, ducha nekompromisného hájenia práv Božích, pred neohraničenými ambíciami práv ľudských a pred bublajúcim trasoviskom kompromisníckej „lásky“.

To je ten duch, ktorý má podľa nich dnes definitívne v Cirkvi zahynúť, byť eliminovaný a zaliaty do betónu „lásky“, udusený v „láske“ a zalepený v mede sentimentu.

Je len na každom nás, či sa voči tomu vzoprieme, alebo budeme ďalej klesať do rašeliny.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/naduzivanie-a-zneuzivanie-slova-laska-v-cirkvi-ako-duchovny-kastracny-nastroj-proti-katolickej-bojovnosti/>